

TROMMELVLIES 24: Den Haag versus Nieuwegein

Zet voor de grap Hans Vandenburg's *Commercial Break* uit 1994 eens op, het laatste nummer: *Zwaar K*t*. Nee, dat is het niet, zo heet het. Het is het enige Nederlandstalige nummer op een verder in het Engels vol gezongen schijf. Da's net Spinvis. Heus. Een onafgebroken litanie van onzinnige belevenissen en zeurderige verzinsels. Is het die stem? De leadzang wordt weliswaar niet door Hans zelf gedaan, maar hij jengelt wel mee, en het heeft niettemin voor mij overduidelijk die Spinvis-feel. Hoezo verse Vis?

En draai de eerste cd van zijn Nederlandstalige project (want zo kunnen we toch onderhand de enorme verscheidenheid aan identiteiten van de Hagenees wel noemen, dacht ik) Dierenpark, *Uit Het Leven Gegrepen*, maar eens. Ook bij deze plaat heb ik telkens weer die associatie met Spinvis, waarschijnlijk door heel veel van de tekstuele creativiteit en die knijpstem van Ouwe Hans Zellef. Luister vooral maar eens naar *Jouw lippen vormen* (in lekker gejat *Purple rain-tempo*) en *De overkant*, en naar de tekst van *Tut (uit Roosendaal)*. Als je 'm nog te pakken kunt krijgen tenminste. Het is namelijk een behoorlijk ondergewaardeerd werkje, dat in 1998 zo ongenadig en grootschalig flopte, dat ik destijds in een platenzaak in Hoogeveen de in stapels gepresenteerd liggende cd in mijn handen gedrukt kreeg en gratis (!) mee mocht nemen. Terwijl er toch voldoende publiciteit rondom de band ontstond toen Ouwehands Dierenpark het gebruik van de oorspronkelijke bandnaam Ouwehands Dierenpark dwingend liet verbieden...

De eerste keer dat ik Spinvis onder oren kreeg, deed het me in de verte wel ergens aan denken, maar ik kon het niet goed plaatsen. Later ontdekte ik voor mezelf dat ik datzelfde neuzelige stemgeluid al eens eerder had gehoord bij Gruppo Sportivo, de band van... Hans V. natuurlijk! Dus. De Gruppo's vormden in hun hoogtijdagen een paradijs voor liefhebbers van melige tekstgrappen, meerstemmige huppelpop en "geleende" melodietjes. Kostelijk. Om een gemiddelde zondagmiddagdufheid te doorbreken mag ik het vrolijke oude vinyl nog altijd graag draaien.

Maar om bij de verse Spinvis terug te komen: ik geniet bijna dagelijks van zijn eigen fraaie dreinplaat. Daarnaast duikt Spinvis' Erik de Jong de laatste tijd echter steeds vaker (kort) op in liedjes van in mijn taal zingende artiesten. Op de zo intrigerend verpakte Hollandse Nieuwe van At The Close Of Every Day bijvoorbeeld en in het hem bijna op het Nieuwegeiner lijf geschreven *Nieuwbouwwijk* van Claudia de Breij's album *Niet Alleen* (waar op het titelnummer mijn held Thé Lau ook nog even langs komt raspen).

Op Claudia's plaat staat trouwens nog een bijzonder scherp getroffen tekstpareltje: *Gesprekken van eb en vloed*. Kent iemand dat? Kom op jongens! Of heb ik nou alweer zo'n ondergewaardeerd meesterwerkje in mijn platenkast staan?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: duidelijk 't Hellend vlak van At The Close Of Every Day (maar *Go ask Shakespeare* van Burt Bacharach met Rufus Wainwright mag ook).